

Kuvitelkaamme, että maailmassamme olisi yksi mahtava pääkaupunki jota hallitsee julma johtaja. Kaupunki on ainutlaatuinen, siellä vanhat ja modernit kaupunginosat ovat sulautuneet yhteen. Jos kävisimme siellä kävelyllä näkisimme kaikkea; pilvenpiirtäjiä, kirkkoja, moderneja asuintaloja, perinteisiä nähtävyyksiä, ostokeskuksia sekä kerrostaloja 70-luvulta. Kaupungissa on yksi pilvenpiirtäjä joka on paljon mahtavampi kuin mikään muu rakennus koko kaupungissa, saatikka koko valtakunnassa. Siinä pilvenpiirtäjässä, ylimmässä kerroksessa työskentelee hyvin vaikutusvaltainen mies. Hän katselee ylpeänä kaupunkiaan joka on hänelle koko maa pienoismallina. Hänen katseensa lepää hänen nähdessään kaiken hallitsemansa, suurkaupungin arjen idyllin. Johtaja on aika tavanomaisen näköinen; mustat työvaatteet, ohut, lyhyeksi leikattu tukka ja vakava ilme. Mutta hänessä on jotakin mitä ei jokaisella miehellä ole; karismaa. Hän osaa käsitellä ihmisiä, olla hyvin uskottava. Se on maailmassamme hyvin arvokas taito, jonka avulla voi saavuttaa vaikka mitä. Sanotaan, että kuvaamallamme hetkellä kaupungissa sataa. Mies istuu kirjoituspöytänsä ääreen. Hän asettelee hieman tyttäriään esittäviä valokuvia ja pientä maansa lippua. Työskenneltyään koko pitkän päivän johtajaa väsyttää, ajatukset harhailevat ja pienetkin asiat ärsyttää. Eikö siivooja ole vielä pöytäsiivoksi johtajaa esittävää muotokuvaa – siis kunnolla! Uskomatonta! Johtaja on hyvin kiireinen mies; onhan hänen hallinnassaan yksi maailman suurimpia maita. Hänellä on näppinsä pelissä melkein kaikilla maailmanpolitiikan eri osa-alueilla ja hänen on jatkuvasti tehtävä suuria strategisia päätöksiä koko maailman tarkkaillessa. Mies nousee pöytänsä äärestä, ja kävelee rennosti ikkunalle katsoakseen jälleen kaikkea saavuttamaansa, kaikkea hallitsemaansa. Sen ihaileminen on ainoa asia maan päällä joka rauhoittaa hänen mieltään. Sadepilvien väistyessä jopa johtaja hymyilee. Aurinko paistaa, pienet ihmiset kaduilla pärjäävät ilman sateensuojia. Elämä kaupungissani on täydellistä, ajattelee johtaja. Tarjoan parasta mahdollista elämää maassani, ihmiset ovat kunnianhimoisia, kunnon alamaisia. Ja mitä parasta – äänestivät minut johtoon. Minun johdollani maastamme tulee vielä maailman mahtavin maa... Yhtäkkiä johtajan huomion saa jokin tyystin muu kuin hänen oma imartelunsa. Taivaalle muodostuu jotakin himmeää, värikästä ja kaunista – sateenkaari. Mutta johtaja ei sen kauneutta näe, eikä se ole kovin romanttinenkaan hänen mielestä. Johtaja painaa seinässä olevaa punaista hätänappia, rynnätessään paniikinomaisesti kirjoituspöytänsä laatikoiden ääreen. Ylimmästä laatikosta hän löytää pienen mikrofonin, johon hän karjuu ääni täynnä vihaa ja inhoa. "Huomio! Kaikki miehet heti kuulolle! Havaitsitteko sen jo? No sateenkaaren, pölvästit! Mistä teille oikein maksetaan? Nukkuuko päivystäjä? Sanokaa hänet irti heti kun saatte operaation suoritettua!" Joku yrittää ilmeisesti sanoa jotakin vastaan, mutta tuloksetta. "Haluatko sinäkin potkut kenties? No turpa kiinni sitten, mäntti! Eikö ole operaatio päivän selvä? Tuhotkaa se sateenkaari! Pimentäkää aurinko, mitä vain, ei kiinnosta miten sen teette, tähän on teidän työtänne, helvetin idiootit!!! Tähän on valtakunnallinen kriisi! Propagandaa, ja vielä helvetin hyvin järjestäytynyttä! Mitä voimme seuraavaksi odottaa? Protesteja? Ei minun valtakunnassani. Hoitakaa nyt homma, pitäisihän teidän jo tajuta asian vakavuus!" Johtaja painaa pientä nappia mikrofonissaan ja puhelu on poikki. Hän huohottaa yhä järkytyksestä kävellessään jälleen ikkunan ääreen. Kohteliaasti oveen koputtanut sihteeri tarjoutuu tuomaan jotakin vahvempaa juotavaa, ja saa myöntävän vastauksen. Syvät huolen rypyt otsallaan johtaja valvoo ajankulua, juomaansa siemaillen, taivaalle tähyillen. Tämä on pöyristyttävää. Miten omat kansalaiset voivat pettää näin? He saavat katua. Nähköön kaikki miten käy pettureiden, huligaanien, rauhan rikkojien, johtajan uhmaajien! Johtaja ei halua hyväksyä tosiasiaa, että merkittävien muutoksien aika on koittamassa.